

5313 20/2 25: 1. Beh. af F. t. L. om Erhverv. af Jord til Oprett. af mindre Landbrug m. v. 5314

sagt, at Velvillien er større, end den har været tidligere, og jeg føler mig overbevist om, at efter som Tiden gaar, vil Velvillien blive endnu større, og man vil erkende, at det er nødvendigt at gennemføre en Jordlovgivning efter de Principper, som er nedlagt i disse Forslag.

Olufson: Det viser sig jo, som jeg udtalte i min Indledning, at Interessen for denne Lovgivning ikke er svækket; derom vidner den Iver, hvormed Ordførerne har kastet sig ind i Debatten. Jeg skal ikke forlænge Debatten synderligt, men kun svare paa ganske enkelte af de Indvendinger, der er fremkommet fra anden Side; den højtærede Landbrugsminister har jo svaret paa de fleste af dem.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard mente, at 1920 var et Vendepunkt i Jordlovgivningens Historie herhjemme. Det kan man for saa vidt sige, som i 1920 den store Mængde af Jord begynder at blive stillet til Raadighed efter Jordlovene af 1919, og samtidig begynder man atter at arbejde med den gamle Statshusmandslov. Men det var ret naturligt, at der forud for 1920 var en Stilstandsperiode. Jeg udtalte i mit Indledningsforedrag, at det var en Tid, hvor Chancerne var store udenfor Landbruget; Industrien var i Fremdrift, Handel og Skibsfart kunde optage en hel Del af den overflødig Arbejdskraft, og der var derfor ikke den stærke Trang til Udstykning, som der havde været, hvis det modsatte var Tilfældet; i denne Tid, under Krigen, kunde den danske Industri beskæftige næsten alle de Mennesker, den kunde faa fat paa, og der var derfor ikke det store Begær efter Jord, som der kom, den Gang Industrikrisen meldte sig med den deraf følgende Arbejdsløshed. Derfor maatte der i 1920 komme et Vendepunkt; idet man, hvis man ikke vilde gaa ind i en Arbejds-krise af uanet Omfang, maatte gaa til en mere forceret Jordlovgivning end tidligere.

Alle de tre ærede Ordførere har bl. a. været inde paa det forfærdelige i, at vi fra vor Side foreslaar, at der kan ydes Byggelaan svarende til hele Omkostningen ved Bygningernes Opførelse. Men den samme Forfærdelighed har de ærede Medlemmer selv været med til at stemme for Gang paa Gang. Det er netop det Princip,

der er fulgt i Loven af 1899 og op igennem Tiderne, at Ansøgerne kunde faa som Laan alt, hvad Jord og Bygninger kostede, men selv skulde møde med den fornødne Driftskapital til Besætning og Avlsredskaber og den fornødne Energi til at drive Bruget; og det var efter min Mening en god Bestemmelse, idet man derved aabnede Vejen for Folk, der ikke var i Besiddelse af den store Kapital, men mente sig dygtige nok til at drive et Husmandsbrug. Og langt den største Del af dem, der fra 1899 og helt op til 1920 er kommet ind under Husmandsloven, har knap nok været i Besiddelse af den $\frac{1}{10}$. de skulde tilføre Bruget i Form af Avlsredskaber og Besætning. Desuagtet har det vist sig, at Staten næsten ikke har tabt en eneste Øre i hele denne Periode; de vedkommende har kunnet klare sig til Trods for den lille Kapital, de indskød. Men havde man krævet en større Kapital, var det blevet vanskeligere for dem at klare sig, og man havde derfor afskaaret en hel Del af dem, der er kommet i Betragtning, og andre Samfundsklasser var rykket ind i deres Sted. De ærede Medlemmer har altsaa fra 1899 lige til 1920 stemt for akkurat den samme Bestemmelse, som man her bebrejder den højtærede Minister, at han har optaget i det Lovforslag, der foreligger her.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at naar vi ikke vilde gennemføre Ekspropriationsbestemmelsen i Praksis, før en ny Vurdering var foretaget, laa der deri en vis Mistillid til Vurderingsmændene. Det kan jeg nu ikke indse, men derimod synes jeg, at baade det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard og det ærede Medlem Hr. Ulrich i allerhøjeste Grad udtalte Mistillid til Vurderingerne, idet de sagde, at de slet ikke var Udtryk for det, de skulde være: Jordens Værdi i Handel og Vandel. Det udtalte de to Herrer Gang paa Gang, og det er altsaa dem, der viser Mistillid til Vurderingsmændene.

I øvrigt mener jeg ikke, at de Indvendinger, der er fremkommet, er større, end at man kan komme over dem, og jeg maa gentage det, den højtærede Minister sagde, at Tonen var ikke saa ganske lidt forskellig fra, hvad den har været tidligere. Dog maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, at den Tone, der gik gennem hans Ord i Dag, var en anden, end den tidligere